

РЕШЕНИЕ

№ 2448

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска

Елка Атанасова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **686** по описа за **2021** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от пълномощник адв. Ц. срещу решение от 02.11.2020 г., постановено по НАХД № 13840/2019 г. по описа на Софийски районен съд, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-003088 от 05.08.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Наведени са доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Обосновават се съображения за допуснати процесуални нарушения в хода на административно наказателното производство, които не взети в предвид от районния съд, изразяващи се в нарушение на разпоредбите на чл. 40, чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т.5 от ЗАНН. Оспорва се и компетентността на издателя на наказателното постановление. По съществуващото на спора са наведени доводи, че трудовия договор на Д. е прекратен на 06.03.2019 г. и към датата на съставяне на констативния протокол санкционираното дружество и работника не са в трудовоправни отношения. Твърди се, че дължимите обезщетения са изплатени на Д.

на 15.07.2019 г., поради което е следвало да се приложи института на маловажния случай по чл. 415в от КТ. Претендира се отмяна на обжалваното решение и отмяна на издаденото наказателно постановление.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Моли решението на Софийския районен съд да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно нормата на чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 23-003088 от 05.08.2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което е ангажирана административно наказателната отговорност на [фирма], като на основание на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ му е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лева за нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното: на 14.06.2019г. и на 17.06.2019г. г. инспектори на Д„ИТСО“ са извършили проверка по документи по спазване на трудовото законодателство. От представените документи е констатирано, че [фирма], в качеството си на работодател не е изплатил уговореното и начислено трудово възнаграждение за извършена работа за месец март 2019г. на М. Д. Д., престирал труд като „шлосер-монтър“. Контролните органи приели, че нарушението е извършено на 02.05.2019 г., вземайки предвид, че съгласно трудов договор №12/31.10.2018 г., трудовото възнаграждение се изплаща до 30 число на следващия месец. До приключване на проверката не са били представени платежни документи (ведомост, фиш, разходни касови ордери или др.) удостоверяващи изплащането на съответното трудово възнаграждение. Въз основа на тези констатации е съставен АУАН, с който деянието е квалифицирано като нарушение по чл. 128, т.2 от КТ. Въз основа на него е издадено наказателното постановление, предмет на производството пред Софийския районен съд.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните, правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящият съдебен състав възприема като правилен извода на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Както в АУАН, така и в наказателното постановление е налице конкретно описание на констатираното нарушение и относимите обстоятелства, при които е било извършено. Фактическото описание на нарушението отговаря на изискванията на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН – в тях ясно и точно са конкретизирани всички обстоятелства, относими към всички признаци от обективната страна на санкционния състав по чл. 128, т. 2 от КТ. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация.

Неоснователни са възраженията на касатора че както актосъставителят, така и наказващият орган не са имали съответната компетентност. Разпоредбата на чл. 41б, ал. 1 от КТ предвижда, че нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи. Посочената разпоредбата пряко делегира правомощия на актосъставителя. Съгласно чл. 21, ал. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ правомощия на инспектор имат ръководителите на административни звена в специализираната администрация, служителите, назначени на длъжност инспектор, юрисконсултите, както и други служители на Агенцията, назначени на експертни длъжности, които са изрично упълномощени от изпълнителния директор. Такова лице в случая е актосъставителят. Разпоредбата на чл. 21, ал. 4, т. 3 от Правилника пък дава право при установяване на нарушение на законодателството инспекторът да съставя акт за установяване на административно нарушение и образува административнонаказателно производство. Безспорно по делото се установява, че актосъставителят е заемал длъжност с инспекторски права и следователно е имал компетентността да съставя АУАН съобразно териториалната си компетентност.

Действително, съгласно чл. 16, ал. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ Дирекциите „Инспекция по труда“ осъществяват дейността си на територията на съответната област, т. е. ДИТ Софийска област поначало следва да осъществява правомощията си само на територията на Софийска област или по-точно казано, само по отношение на дейности, които се извършват на територията на Софийска област. От друга страна обаче, разпоредбата на чл. 6, ал. 2, т. 14 от Правилник предвижда, че изпълнителният директор ръководи Агенцията, като определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труд. Видно е, от приложените по делото заповеди, издадени на основание сочената правна норма от правилника, че изпълнителният директор на ИА „ГИТ“, на първо място със заповед № 3-0024/08.01.2019 г. е дал правомощия на служителите на ДИТ С. област да упражняват контролна дейност и на територията на район „К.“ към Столична община, т. е. извън Софийска област, и на второ място със заповед № 3-0025/08.01.2019 г. още повече е разширил териториалния обхват на контролна дейност, определен с преди това посочената заповед. Безспорно е, че съобразно посочените по-горе прави норми, областите дирекции осъществяват дейността си в точно определена област, но това не пречи, при необходимост, изпълнителният директор на ИА „ГИТ“ да разшири обхвата на дейност на определени служители, за определен период от време, както в случая е процедурно по отношение на контролната дейност на служителите от ДИТ Софийска област.

Видно от приложената по преписката заповед на ИА „ГИТ“ от 11.02.2014 г., по силата на чл. 416, ал. 5 вр. чл. 399 от КТ, конкретният наказващ орган е бил компетентен да издаде процесното НП, доколкото АУАН е съставен от служител на ДИТ С. област. Разпоредбата на чл. 16, ал. 4, т. 2 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ предвижда директорите на дирекции „Инспекция по труда“ да осъществяват правомощия на административно-наказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 от Закона за административните нарушения и наказания. Безспорно от приложените доказателства се установява, че именно лицето А., издала процесното наказателно постановление, като служител на ИА „ГИТ“ е заемала длъжността директор на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“.

С оглед на изложеното, АУАН е съставен, съответно наказателното постановление е издадено, от компетентни за това органи, в рамките на дадените им от закона правомощия, при спазване на принципите за териториална и материална компетентност.

Доводите на касатора за нарушение на разпоредбите на чл. 40, ал. 1 и чл. 40, ал. 3 от ЗАНН са неоснователни, тъй като в този случай е спазена разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН. Неспазването на изискването за съставяне на акта в присъствието на двама свидетели, не е съществено процесуално нарушение, тъй като чл.40, ал. 4 от същия закон предвижда и принципното изключение, АУАН да се състави и в отсъствието на свидетели, а чл. 43, ал. 1 от ЗАНН предвижда този акт да се подпише от актосъставителя и „поне“ от един от посочените в него свидетели.

Касационната инстанция намира доводите на районния съдия за доказаност на административно-наказателното обвинение за извършено нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ за направени при правилно приложение на материалния закон, поради което не е налице отменително основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63, ал.1 ЗАНН. Визираната разпоредба задължава работодателя в установените срокове да изплаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. В конкретния случай, трудовото възнаграждение е следвало да се изплаща до 30 число на месеца, следващ този, през който е положен труда. Възнаграждението за месец март 2019 г. е следвало да бъде изплатено до 30.04.2019 г. От приложените по делото доказателства не може да бъде направен извод, че е извършено плащане в този срок. Напротив, от съдържанието на наказателното постановление, е видно, че до приключване на проверката на 17.06.2019 г., тоест след изтичане на уговорения срок, не са представени документи, удостоверяващи изплащане на начисленото трудово възнаграждение на М. Д. за месец март 2019 г.

Неоснователно е твърдението досежно липсата на компетентност на Инспекцията по труда да издава наказателни постановления по вече прекратени трудови правоотношения. Съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ нарушенията на трудовото законодателство (каквото категорично е налице в настоящия случай) се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи, а наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния орган по чл. 399, 400 и 401 или от оправомощени от него длъжностни лица съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Разпоредбата на чл. 399, ал. 1 от КТ гласи, че цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ към министъра

на труда и социалната политика. Това категорично включва и задълженията за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения след прекратяване на трудовото правоотношение.

Д. на касатора, че нарушението може да бъде ценено като маловажно и преквалифицирано по чл.415в, ал.1 от КТ, е неоснователен. Специалният състав по глава XIX, раздел II от КТ на „маловажно” административно нарушение по чл. 415в КТ изключва приложимостта на общата разпоредба на чл. 28 ЗАНН, според която за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. „Маловажните” нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители. При това в тези случаи не е предвидено освобождаване от административнонаказателна отговорност /за разлика от тези по чл. 28 ЗАНН/, а налагане на същото по вид административно наказание – парична санкция, но в многократно по-нисък размер.

Нарушението е установено по несъмнен начин и административно-наказателната отговорност на работодателя е правилно ангажирана. Действително, допуснатото нарушение не е сред изрично посочените от законодателя в разпоредбата на чл.415в, ал.2 КТ изключения от хипотезата на маловажност, поради което следва тя да бъде обсъдена. Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в наказателното постановление, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание.

Съдебният състав при анализ на доказаните факти, приема че в настоящата хипотеза е неприложима разпоредбата на чл.415в КТ, съгласно която за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв.

Няма доказателства нарушението да е отстранено веднага след проверката. Отделно от това неизплащането на трудовото възнаграждение в срок е свързано и с други вредни последици - неправомерно лишаване от средства, лихви за забавено плащане, евентуално увреждане на осигурителните и здравноосигурителните права на работника, за които няма никакви доказателства да са отстранени. Следователно, нарушението не може да бъде ценено като маловажно и преквалифицирано по чл.415в ал.1 от КТ.

С оглед на това, касационната инстанция намира, че решението на Софийския районен съд, предмет на касационен контрол, е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Основателно и своевременно се явява искането на ответника по касация за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение. Същото следва

да се определи в размер на 80 лева, съобразно нормата на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за плащането на правната помощ и да се възложи в тежест на касатора.

Предвид изложеното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 02.12.2020 г., постановено по НАХД № 13840/2019 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати в полза на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, разноски по делото в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.